

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **M. H. N.**, narozen dne X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-54587-4/ČJ-2024-930310-V240 ze dne 14. 1. 2025

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 4. 10. 2024, č. j. KRPU-132400-21/ČJ-2024-040026-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložila žalobci správní vyhoštění, stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy Evropské unie a smluvní státy“), v délce jednoho roku od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie, zároveň stanovila dobu k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států v délce třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a vyslovila, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí žalobce napadl odvoláním. Žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 14. 1. 2025 zmíněné rozhodnutí změnila tak, že dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, zkrátila na šest měsíců; ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podotkl, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, musí správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž správní orgán prvního stupně opomněl zjistit skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Podle žalobce došlo v této souvislosti i k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně ve věci nepřijal řešení odpovídající okolnostem případu a nešetřil oprávněné zájmy žalobce.
3. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření i délku správního vyhoštění, a neodpovídá okolnostem případu. Upozornil na to, že plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu a důvodech jeho nelegálnosti. Zdůraznil, že na území pobýval neoprávněně jen po krátkou dobu, neúmyslně a v dobré víře. Závažnost jeho protiprávního jednání tak byla velmi nízká. Žalobce upřesnil, že na českém území pobýval bez problémů od roku 2007 a řádně podnikal. Jeho pobyt mu nebyl prodloužen vinou jeho předchozího zástupce, který opomněl doložit k žádosti jeden z povinných dokladů. Žalobce popsal, že se dne 23. 7. 2024 dostavil se svým současným zástupcem na pracoviště cizinecké policie, aby situaci vyřešil. Předložil tam cestovní doklad platný do 18. 5. 2032, ve kterém byl naposledy vlepen vízový štítek s platností od 26. 5. 2024 do 24. 7. 2024. Vízový štítek byl dne 5. 6. 2024 zneplatněn, žalobce o tom byl vyrozuměn dne 6. 6. 2024. Žalobce však trval na tom, že jednal v dobré víře, že jeho žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu bude přiznán odkladný účinek s účinky *ex tunc* a jeho pobyt bude nadále považován za platný. Dodal, že kdyby mu nebylo vydáno později zneplatněné vízum, byl by mu vylepen výjezdní štítek na 30 dnů a k neoprávněnému pobytu by nedošlo nebo by jeho doba byla výrazně kratší.
4. Žalobce uvedl, že správní orgány měly zkoumat poměr mezi mírou závažnosti protiprávního jednání žalobce a intenzitou dopadů přijatého řešení do jeho soukromého a rodinného života. Zdůraznil, že uložení správního vyhoštění bylo v daném případě nepřiměřené, neboť by stačilo uložení povinnosti opustit území podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Namítal, že správní orgány tuto možnost bez vysvětlení odmítly. Podle žalobce nebyl jeho jednáním nijak závažně narušen veřejný pořádek, neboť jeho neoprávněný pobyt byl krátkodobý a neúmyslný. Postup správních orgánů považoval žalobce za příliš formalistický. K tomu žalobce poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 1 Azs 174/2014. Dále uvedl, že setrval na českém

území jen krátkou dobu, když uprchl z válečné Ukrajiny, kde legálně pobýval v době jejího napadení Ruskem.

5. Dále žalobce zpochybnil přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadeného rozhodnutí, neboť podle názoru žalobce neobsahují úvahy, proč je správní vyhoštění v daném případě nezbytné. Žalobce rovněž namítal porušení základních zásad činnosti správních orgánů, které nedostatečně posoudily všechny okolnosti daného případu. Závěrem žaloby citoval § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 větu první zákona o pobytu cizinců.
6. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž přezkoumatelně uvedla důvody, pro které shledala naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Trvala na tom, že správní orgány se ve správním řízení dostatečně vypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo, včetně otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná uzavřela, že v odvolacím řízení neporušila žádné zákonné ustanovení, a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

8. Žaloba není důvodná.
9. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud zdůrazňuje, že každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).
10. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část žaloby, ve které žalobce bez bližšího upřesnění uvedl, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu, nezjistil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce (§ 50 odst. 3 správního řádu) a nešetřil oprávněné zájmy žalobce (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu). Žalobce totiž v žalobě neuvedl, v čem konkrétně byla skutková zjištění správního orgánu prvního stupně nedostatečná, v čem konkrétně nešetřil oprávněné zájmy žalobce a jaké skutečnosti svědčící v žalobcův prospěch nebyly zjištěny.
11. Soud zároveň nepřehlédl, že tyto výhrady žalobce vznesl proti postupu správního orgánu prvního stupně. Předmětem soudního přezkumu je však rozhodnutí odvolacího orgánu, a nikoli rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobní argumentace proto musí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

směřovat právě proti rozhodnutí odvolacího orgánu (žalované), a nikoli proti prvostupňovému rozhodnutí, které nikterak nereflektuje úvahy odvolacího orgánu vyvolané odvoláním. Není-li žalobce spokojen se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu správní žaloby zřejmé, které závěry odvolacího orgánu (žalované), nikoli správního orgánu prvního stupně, pokládá za nedostatečné či nesprávné, a z jakých důvodů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j. 3 As 55/2021-48). Žalobce v nyní řešené věci však shora uvedené námitky směřoval proti postupu správního orgánu prvního stupně, a navíc nijak neupřesnil, z jakých konkrétních důvodů vztahujících se k jeho případu považuje postup správního orgánu za nesprávný.

12. Kvality žalobního bodu nedosahuje ani citace § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců bez upřesnění, co konkrétně v dané souvislosti žalobce žalované vytýká. Také obecně tvrzené údajné porušení základních zásad činnosti správních orgánů nepředstavuje žalobní bod, neboť žalobce blíže nepopsal, jakým konkrétním postupem měly správní orgány tyto zásady (opět blíže nespecifikované) porušit.
13. Žalobce dále v žalobě uvedl, že setrval na českém území jen krátkou dobu, když uprchl z válečné Ukrajiny, kde legálně pobýval v době jejího napadení Ruskem. Toto žalobní tvrzení je v rozporu s dalším obsahem žaloby i se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu. Žalobce totiž pobýval v České republice již od roku 2007. Soud proto uvedené tvrzení považuje za chybu žalobcova zástupce vzniklou kopírováním argumentace z podání v jiné věci.
14. Výše označeným námitkám nedosahujícím kvality žalobních bodů a zjevně nepravdivému tvrzení o útěku z Ukrajiny se soud více nevěnoval.
15. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí, tj. že napadené rozhodnutí neobsahuje úvahy žalované o tom, proč je nezbytné správní vyhoštění žalobce v situaci, kdy bylo možné stejného cíle dosáhnout uložením povinnosti opustit území. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že: *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě, jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažila a proč neakceptovala jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Otázkou, zda bylo možné v žalobcově případě uložit povinnost opustit území, se žalovaná dostatečně zabývala

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na straně 9 napadeného rozhodnutí. Zdejší soud proto uzavírá, že rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.

16. Soud má za to, že žalovaná řádně dostala své povinnosti zjistit skutečný věci v rozsahu podle § 3 správního řádu. Žalovaná si obstarala všechny nezbytné podklady podstatné pro rozhodnutí. Žalobce byl vyslechnut správním orgánem prvního stupně dne 14. 8. 2024 za přítomnosti tlumočníka a dostal prostor se k věci vyjádřit a uvést skutečnosti, které považuje za nezbytné. Žalobce byl následně vyrozuměn o tom, že správní orgán prvního stupně ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí o správním vyhoštění, a poučen o tom, že má právo činit důkazní návrhy a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě pěti dnů od doručení vyrozumění (zástupci žalobce doručeno dne 23. 9. 2024). Žalobce tohoto svého práva nevyužil a doplnění podkladů pro rozhodnutí nežádal. Ani v podaném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti k objasnění skutkového stavu. Žalobce tedy měl prostor k tomu, aby se mohl s podklady pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně seznámit a doplnit je či navrhnout jejich doplnění. Pro úplnost soud poznamenává, že součástí podkladů pro rozhodnutí je také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 28. 8. 2024 o tom, že žalobcovo vycestování do Vietnamu je možné. Skutkový stav byl tedy zjištěn dostatečně.
17. K namítané nepřiměřenosti rozhodnutí, pokud jde o jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobce, soud připomíná, že žalovaná se obdobnou námitkou a přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 174a zákona o pobytu cizinců zabývala na stranách 7 až 9 napadeného rozhodnutí. Dospěla k závěru, že správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná poukázala na to, že žalobce je zdravý, na území České republiky nemá žádný majetek, pohledávky, závazky ani žádné zásadní vazby. Zdůraznila, že jeho rodina (manželka a děti) žijí ve Vietnamu, žalobce je s nimi v kontaktu a má se kam vrátit. Zohlednila též žalobcovu bezproblémovou pobytovou historii v České republice (od roku 2007). Žalovaná dále vysvětlila, že aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení; jsou-li naplněny podmínky tohoto ustanovení, je správní orgán povinen cizince vyhostit. Podle žalované byly tyto podmínky splněny tím, že žalobce v označené době pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaná dále popsala, proč považuje neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky za důsledek laxního přístupu žalobce k plnění svých povinností. S těmito závěry žalované se soud ztotožnil.
18. Soud naopak nesouhlasí s názorem žalobce, že jednal v dobré víře, že jeho žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu bude přiznán odkladný účinek s účinky *ex tunc* a jeho pobyt bude nadále považován za platný. Soudu je totiž z jeho úřední činnosti známo, že žalobce ve zmíněném soudním řízení nezaplatil soudní poplatek za žalobu, a řízení tak bylo usnesením ze dne 1. 7. 2024, č. j. 41 A 4/2024-21, zastaveno (toto usnesení je ostatně též součástí správního spisu). Žalobce, resp. jeho zástupce, nezaplacením soudního poplatku zavinil, že žalobě nemohl být odkladný účinek přiznán, tudíž se nemůže dovolávat údajné dobré víry. Soud dále připomíná, že odkladný účinek žaloby je mimořádný institut a jeho přiznání závisí na uvážení soudu; žalobce proto nemohl předjímat, zda v určité věci bude přiznán, či nikoli.
19. Lze tedy shrnout, že žalobce od 6. 6. 2024 věděl, že jeho osvědčení o oprávněnosti pobytu ve formě vízového štítku č. X bylo zrušeno a že od tohoto okamžiku nedisponuje žádným pobytovým oprávněním. Bylo proto jeho povinností se obratem dostavit na cizineckou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

policii a svou pobytovou situaci řešit. To však žalobce neučinil a svou pobytovou situaci začal řešit až dne 23. 7. 2024. Soud proto souhlasí se žalovanou, že v období od 6. 6. 2024 do 23. 7. 2024 pobýval žalobce na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, a to vědomě.

20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území [České republiky] nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
21. Vzhledem k tomu, že žalobci mohl být uložen zákaz pobytu až na pět let, nepovažuje soud správní vyhoštění na dobu šesti měsíců za nepřiměřené vzhledem k délce žalobcova vědomého nelegálního pobytu (48 dnů). Žalobcův argument, že kdyby mu nebylo vydáno později zneplatněné vízum, byl by mu vylepen výjezdní štítek na 30 dnů a k neoprávněnému pobytu by nedošlo nebo by jeho doba byla výrazně kratší, pokládá soud za nepodloženou spekulaci. Navíc stále platí, že žalobce byl povinen reagovat na nastalou situaci, tj. řešit své oprávnění k pobytu bezprostředně poté, kdy zjistil, že vízový štítek byl zrušen.
22. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, považuje zdejší soud za nepřiléhavý, neboť skutková situace v projednávané věci je významně odlišná od případu řešeného Nejvyšším správním soudem, kde se jednalo o cizince, který měl na území České republiky manželku a dvě děti s trvalým pobytem, zatímco žalobce nemá k České republice žádné vazby.
23. Jádrem žalobní argumentace směřuje do toho, že žalobci nemělo být uloženo správní vyhoštění, nýbrž povinnost opustit území podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
24. Podle § 50a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který*
 - a) *neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a kterému je umožněno dobrovolné vycestování,*
 - b) *je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně; to neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo*
 - c) *je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (důraz doplnil soud).*
25. Z odstavce 2 téhož ustanovení vyplývá, že *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá*
 - 1) *cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zákona o azylu, jestliže*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- I. 1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo
 - II. 2. nevystavoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen,
 - 2) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo
 - 3) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění (důraz doplnil soud).
26. Byť se žalobce opakovaně odvolává na § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podmínky v něm uvedené nesplňuje. Žalobce totiž nemá být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 ani podle přímo použitelného předpisu Evropské unie [písm. a)], ani není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie [písm. b) a c)], resp. nic takového žalobce vůbec netvrdil. Na žalobcův případ tak § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze použít. Totéž platí pro § 50a odst. 2 písm. a) daného zákona, neboť žalobce ani netvrdil, že by s ním bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany.
 27. Soud konstatuje, že žalobce podmínky pro překvalifikování správního vyhoštění na rozhodnutí o povinnosti opustit území nesplnil. Žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu jakožto občan Vietnamské socialistické republiky nebyl oprávněn. Tuto skutečnost žalobce nijak nezpochybňoval. Byl tedy dán důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, což vylučuje možnost užití § 50a odst. 2 písm. c) téhož zákona. Policie tak postupovala v souladu se zákonem, pokud se žalobcem dne 23. 7. 2024 zahájila řízení o správním vyhoštění.
 28. Vzhledem k tomu, že ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn [důvod pro správní vyhoštění § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců], a rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nemohl být v žalobcově případě použit ani § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná logicky a dostatečně odůvodnila, proč rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Nebyly tak splněny podmínky k tomu, aby se mohlo uvažovat o překvalifikování správního vyhoštění na rozhodnutí o povinnosti opustit území.
 29. K podobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud, který v usnesení ze dne 19. 3. 2024, č. j. 6 Azs 249/2023-20, uvedl, že § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze použít „pouze v případě, že by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění, s nímž je spojen zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po stanovenou dobu, byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života“. Taková situace však v nyní řešené věci nenastala.
 30. Také v usnesení ze dne 14. 3. 2024, č. j. 3 Azs 33/2023-38, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „setrvale judikuje, že zákon o pobytu cizinců předpokládá vydání rozhodnutí o správním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhoštění tehdy, nastane-li některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29). Jestliže tedy správní orgány dospěly k závěru, že správní vyhoštění stěžovateli nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neměly možnost uvážení, zda zvolí postup spočívající ve správním vyhoštění nebo „pouze“ v uložení povinnosti opustit území“. Stejně tak v nyní řešené věci byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění a toto rozhodnutí nemělo podle odůvodněných závěrů žalované nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života, tudíž správní orgány nemohly namísto správního vyhoštění uložit povinnost opustit území.

31. Pro úplnost soud dodává, že důvodem nepřiměřenosti správního vyhoštění nemůže být jen to, že by pro žalobce bylo příznivější, kdyby mu správní orgány uložily povinnost opustit území. Takový postup by byl totiž příznivější pro jakéhokoli cizince, u něhož nastaly důvody pro správní vyhoštění, a výše citovaný § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců by tak zcela ztratil smysl.
32. Důvodem pro uložení povinnosti opustit území namísto správního vyhoštění pak nemůže být ani jím tvrzená nízká závažnost protiprávního jednání, spolupráce se správním orgánem, pravdivá výpověď o jeho pobytu, ani skutečnost, že na území pobýval neoprávněně jen po krátkou dobu, údajně neúmyslně a v dobré víře. Žádná z těchto skutečností totiž není obsažena v § 50a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, které taxativně vypočítávají důvody, kdy je namíste uložit povinnost opustit území. Také žalovaná na straně 9 napadeného rozhodnutí uvedla, že pokud správní orgán prvního stupně neshledal vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeným, nebyl dán důvod pro zvažování možnosti překvalifikování řízení na postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Podle názoru soudu tak žalované nelze vytykat, že se s uvedenými skutečnostmi nevypořádala.
33. Postup správních orgánů shledal soud správným a odpovídajícím relevantní právní úpravě, nikoli příliš formalistickým. Skutečnost, že předchozí pobyt nebyl žalobci prodloužen vinou jeho předchozího zástupce, který opomněl doložit k žádosti jeden z povinných dokladů, není pro nyní řešenou věc podstatná.
34. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci

úspěch a procesně úspěšnému žalované žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 14. března 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.